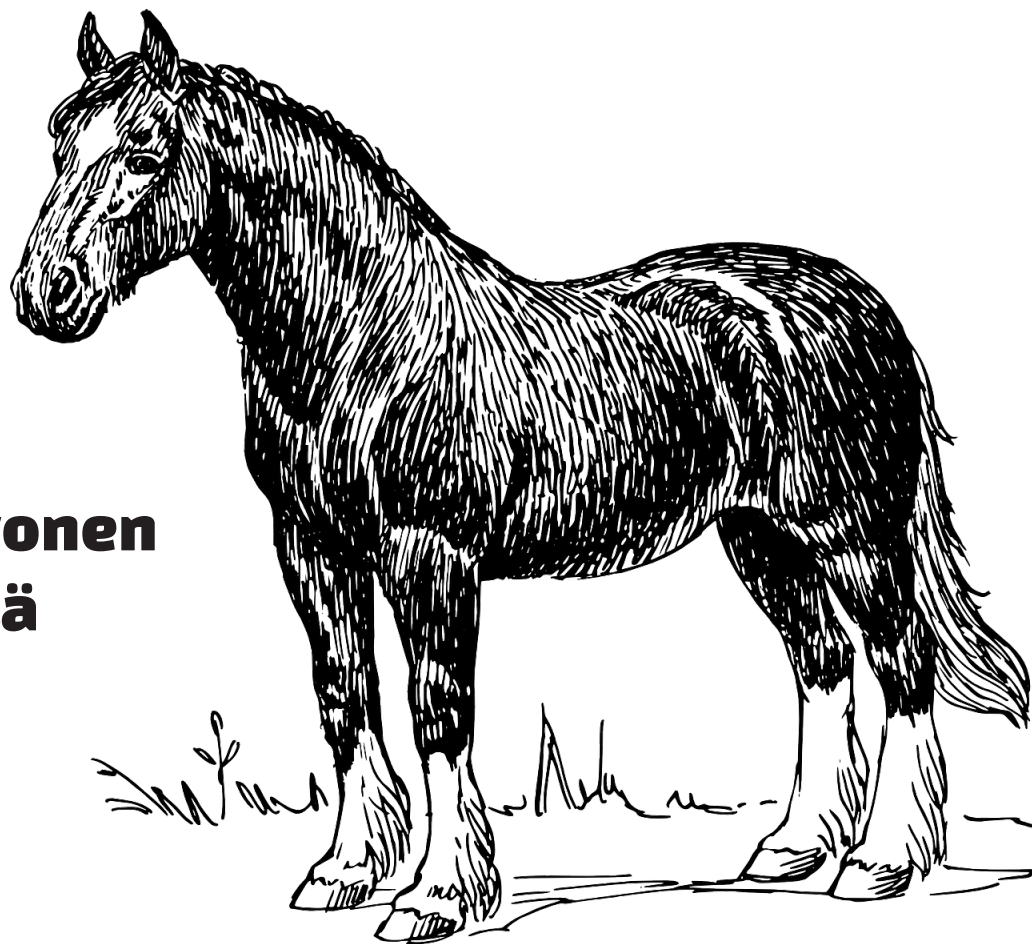

Ruffe-hevonen karkuteillä

Ruffe oli viettänyt elämänsä ratsastuskoululla. Se oli tukevarakenteinen islanninhevonen. Hevoset tarvitsevat hevoscaverin, ne ovat laumaeläimiä. Ostimme Ruffen, koska se alkoi tulla vanhaksi, eikä ratsastuskoululla ollut sille enää töitä. Ruffesta tuli pihahevonen, tyttäreemme Liisan kotiratsu, ruohonleikkaaja ja lemmikki. Kotimme alkoi olla ratsujen vanhainkoti.

Yhtenä aamupäivänä Ruffe oli kadonnut. Liisa läksi etsimään sitä pitkin kylää. Kavionjäljet näkyivät hyvin, ja niitä oli helppo seurata tietä pitkin ja aina pururadalle asti. Sitten ne katosivat. Koko perhe läksi kyselemään, oliko kukaan nähnyt ruskea-valkokirjavaa hevosta. Kyllähän Ruffen kaikki tunisivatkin, varsinkin lapset, jotka olivat käyneet sitä silittelemässä. Kukaan ei ollut nähnyt sitä. Liisa istui sohvalle ja rupesi suremaan:

”Kyllä se raukka on nyt hävinnyt kokonaan.” Ihan itkettikin jo.

Iltapäivällä pihaan pyöräili hirveän kiukkuinen, ihan pelottavan vihainen laiha mies, jolle Blackie-koiramme murisi ja näytti hampaitaan.

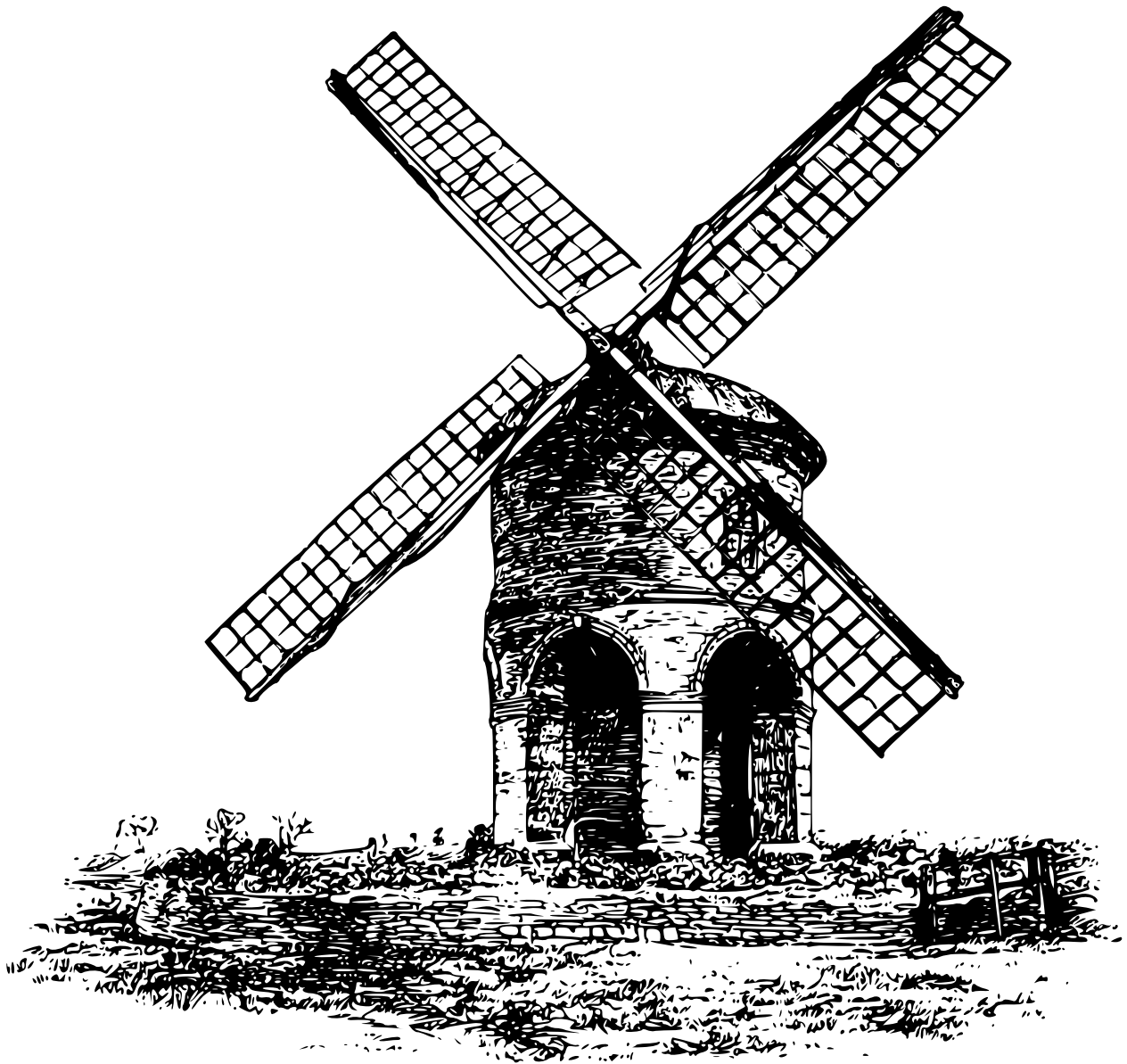
”Onko teillä islanninhevonen?!”

”On meillä. Onko se löytynyt?” kyselimme yhteen ääneen.

”No on se. Se on tuolla myllyllä, ja talousneuvos syöttää sille leipää. Kutsuivat minut, kun osaan käsitellä hevosia, minulla on ravureita”, mies selitti ja jatkoi hyvin, hyvin vihaisena:

”En minä jouda kaiken maailman lellikkihevosten perässä juoksemaan, haette sen heti pois sieltä!”

Ja mies hyppäsi pyöränsä selkään ja ajoi kiivaasti pois.

Ohhoh! Hyppäsimme autoon, Liisa riimut ja kuolaimet ja satulakin mukana, ja kiiruhdimme leipä-tehtaalle. Tuntui uskomattomalta: mylly oli parin kilometrin päässä ja vilkkaasti liikennöidyn rauta-tien takana! Ruffen oli pitänyt ylittää rata. Sehän olisi saattanut jäädä junan alle, koska junat eivät enää pysähtyneet pienellä asemalla, vaan kiisivät hurjaa vauhtia kylän ohi idästä länteen kohti Jyväskylää ja lännestä itään kohti Joensuuta.

Mutta mikä ilo ja riemu syntyikään, kun kaikkien tuntema, lempeä herra talousneuvos seiso i hevosen vieressä koivun alla puoliksi syötetty reikäleipä kädessään, ja hevonen hamusi turpa pitkällä herkkua.

”Onpas tämä mukava hevonen, meillä on ollut oikein lystiä”, herra lempeä neuvos sanoi iloisesti.

Liisa ratsasti kiertotietä kotiin, ja päätimme vahtia hevosystäväämme vähän tarkemmin. Tosin yhtenä päivänä Ruffe seiso i naapurin nurmikolla. Kaiken huipuksi se oli ohittanut aitaesteen järven kautta kahlaten! Se nauratti meitä kaikkia, etenkin, koska aita oli varsin kestävä, eikä yhdenkään hevosen olisi pitänyt päästä siitä läpi. Ruffe oli tietysti tallonut jälkiä erittäin hienosti puutarhaansa hoitavien ihmisten vaalimalle viheriölle, ja kun haimme pollen kotiin, isäntä kulki tuntikausia saksit ja harava kädessä tarkistelemassa ja kavionjälkiä tasoittamassa.